

תת"ע 11417/06/17 - מדינת ישראל, שלוחת תביעות תעבורה חדרה נגד משה בראל

בית משפט השלום לתעבורה בחדרה

תת"ע 11417-06-17 מדינת ישראל נ' משה בראל
תיק חיצוני: 90507153931

בפני	כבוד השופטת עידית פלד
מאשימה	מדינת ישראל שלוחת תביעות תעבורה חדרה
נגד	
נאשמים	משה בראל ע"י ב"כ עו"ד אדואר חאפי

החלטה

בפני בקשה לביטול פסק דין שניתן בהיעדר המבקש ביום 25.10.17.

כנגד המבקש הוגש ביום 22.6.17 כתב אישום המייחס לו עבירה של נהיגה במהירות מופרזת בניגוד לתקנה 54(א) לתקנות התעבורה, עבירה שנאכפה במצלמת א3.

ישיבת הקראה נקבעה ליום 25.10.17, אך המבקש לא התייצב לדיון, ונשפט בהיעדרו, ונדון לקנס כספי ופסילה על תנאי.

בבקשה מיום 10.3.19 טען המבקש, כי לא קיבל הזמנה לדין ולא ידע על קיומו של הדיון, וכי מי שחתומה על אישור המסירה היא ככל הנראה אמו, והוא אינו גר עם הוריו כבר יותר מ-6 שנים; כי הוא כופר בעובדות כתב האישום, והרכב משמש לא רק את המבקש, ויש לבדוק מי נהג ברכב בזמן ביצוע העבירה; עוד טען המבקש, כי רישיון הנהיגה נחוץ לו וחשוב מאוד, ובהיותו נהג חדש ביום מתן גזר הדין, דורש ממנו משרד הרישוי לבצע מבחנים מחדש; וכי יש לאפשר לו יומו בבית המשפט.

המשיבה התנגדה לבקשה וטענה, כי ההזמנה לדין נמסרה למבקש בכתובתו הרשומה במשרד הפנים, כתובת אשר לא עודכנה מאז שנת 2013, ואישור המסירה חתום בידי אמו של המבקש, וככל שהנאשם אינו מתגורר עוד בכתובת זו, היה עליו לעדכן את רישומי משרד הפנים בהתאם, ומשלא עשה כן אין לו אלא להלין על עצמו, ואין בכך סיבה מוצדקת לאי התייצבותו לדיון; וכי אין די בכפירה סתמית כדי להצדיק ביטול פסק הדין בעילה של עיוות דין.

על פי סעיף 130(ח) לחוק סדר הדין הפלילי, בית המשפט ייעתר לבקשה לביטול פסק דין שניתן בהיעדר המבקש "אם נוכח שהיתה סיבה מוצדקת לאי התייצבותו או אם ראה שהדבר דרוש כדי למנוע עיוות דין".

לאחר שבחנתי את טענות הצדדים ושקלתי את מכלול הנסיבות, אינני מוצאת מקום לקבל את הבקשה.

באשר לעילת הביטול שעניינה סיבה מוצדקת לאי התייצבות

על פי הפסיקה, כאשר דו"ח העבירה וההזמנה לדיון נשלחה בדואר רשום לכתובתו של המבקש במשרד הפנים, לא תעמוד לו, ככלל, טענה לקיומה של סיבה מוצדקת לאי התייצבות. זאת, גם אם עבר המבקש למקום מגורים אחר מבלי ששינה את כתובתו במשרד הפנים. כך, טענה כי הזמנה לדיון לא התקבלה, מאחר שהמבקש שינה את כתובת מגוריו, בה התגורר ביחד עם הוריו המבוגרים, נדחתה תוך קביעה, כי "בנסיבות הענין אין בטענת המבקש הצדקה לביטולו של פסק הדין. המבקש במודע לא שינה את כתובתו במשרד הפנים, על כן מוטלת עליו חובה כפולה ומכופלת לבדוק את הדואר אשר מגיע לכתובתו הרשומה במשרד הפנים, מי שלא עשה כן אין הוא יכול להלין על הוריו המבוגרים, והוא יכול להלין רק על עצמו, על כך שלא בדק האם הגיעו אליו דברי דואר (ראו רע"פ 10319/07 פדידה נ' מדינת ישראל (לא פורסם, 17.12.2007))." (רע"פ 9811/09 שרון סמימי נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 29.12.2009)).

חובתו של בעל רכב לעדכן כתובתו במשרד הפנים, ונקבע כי "מקום בו לא עשה כן, לא יוכל הוא להישמע בטענה כי דברי דואר שנשלחו לכתובת השגויה לא הגיעו לידיו" (רע"פ 2096/07 דר' צפורה רייני כוכבי נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 01.05.2007)).

בענייננו, נראה כי ההזמנה לדיון נשלחה לכתובתו של המבקש כפי שהיא מופיעה במשרד הפנים, והמבקש לא טען ולא הוכיח כי שינה את כתובתו במשרד הפנים לכתובת מגוריו הנוכחית, ועל כן ההזמנה לדיון נשלחה כדיון. לפיכך, אין למבקש אלא להלין על עצמו שלא עדכן את הרשויות בדבר כתובתו החדשה.

לפיכך, המבקש לא הוכיח סיבה מוצדקת לאי התייצבותו לדיון.

באשר לעילת הביטול שעניינה חשש לעיוות דין

בקשה לביטול פסק דין שניתן בהיעדר, בטענה לעיוות דין, צריכה להיות מלווה בתשתית ראייתית בעלת משקל המצביעה על פוטנציאל ממשי לשינוי התוצאה (רע"פ 2474/18 יואל גולדברג).

על פי הפסיקה, אין די בהכחשת העבירה בכדי להקים חשש לעיוות דין, ו"טענות כלליות וסתמיות בדבר קיומו של עיוות דין, מבלי להניח תשתית ראייתית בעלת משקל לתמיכה בטענה, לא יובילו, ככלל, לבטלותו של פסק הדין, בעילה זו", ו"על כל הטוען לקיומה של עילה זו, במסגרת בקשה לביטול פסק דין שניתן בהיעדר, להציג טעמים של ממש לביסוס טענתו, טעמים הנתמכים במסמכים ובראיות שיש בהם פוטנציאל של ממש לשינוי התוצאה" (רע"פ 8427/17 מדינת ישראל נ' אמנון סאלם (פורסם בנבו, 25.03.2018)).

בעניינו, לבד מהצהרתו הכללית של המבקש, לפיה הוא כופר בעובדות כתב האישום, לא צורפו לבקשה נימוקים התומכים בטענה זו, המעידים על סיכויי הגנתו, ומצדיקים שפיטה מחדש. כך גם הטענה הכללית והסתמית בבקשה, לפיה מדובר ברכב שלא משמש רק את המבקש ויש לבדוק מי נהג ברכב בזמן ביצוע העבירה, אין בה כדי לבסס עילה של חשש ממשי לעיוות דין.

אין גם בעונש שהוטל על המבקש, קנס כספי ופסילה על תנאי, או בטענה לדרישות משרד הרישוי, כדי להוביל למסקנה כי מדובר בעיוות דין.

לכל האמור לעיל, יש להוסיף את השיהוי הניכר בהגשת הבקשה לביטול פסק הדין, כשנה וחמישה חודשים לאחר פסק הדין, והגשתה רק בעקבות סירוב משרד הרישוי לחידוש הרישיון. ראו לעניין זה עפת (מחוזי נצרת) **רביע מירם נ' מדינת ישראל**, 24.2.16, כב' השופט סאב דבור:

"בשולי פסק הדין אציין כי לא ניתן להתעלם מהתופעה הנפוצה לפיה מערערים/מבקשים אחדים פונים לבית המשפט אם זה במסגרת בקשה לביטול פסק דין ואם זה במסגרת הודעת ערעור, אך לאחר שנודע להם על שלילת רישיון נהיגה ו/או צבירת ניקוד מטעם משרד הרישוי. תופעה זו הינה פסולה ושורשיה יונקים מתוך רצון של אותם מערערים/נהגים לחלץ את עצמם מן המבוי הסתום אליו נקלעו. במצבים שכאלה ברי, כי אין עניין לנו בטענות שמקורן בפסק הדין עצמו או בהליך התעבורתי העומד בבסיס צבירת הנקודות."

באשר לטענת המבקש שיינתן לו יומו בבית המשפט: ראו האמור בע"פ (מחוזי ירושלים) 9407/05 קינג אללה נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 09.08.2005) - "בית המשפט העליון פסק לא אחת, כי לנוכח ריבויים של מקרי אי ההתייצבות, במיוחד בתיקי תעבורה, יש לקבוע כי ברגע שהנאשם הוזמן כדין, ניתנה לו האפשרות להיות נוכח במשפטו ולנסות להוכיח את חפותו. ומשלא התייצב, אין לו אלא להלין על עצמו, ודי בכך כדי שיהיה לו יומו בבית המשפט (ראה למשל: רע"פ 1773/04 אלעוברה נ' מדינת ישראל, תקדין (2004); רע"פ 5377/03 וג'די נ' מדינת ישראל, תקדין (2003); ר"ע 418/85 רוקינשטיין נ' מדינת ישראל, פ"ד לט(3) 279 (1985)). וראו גם ע"פ (מחוזי ירושלים) 9073/05 אבו סנינה נאסר אלד נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 26.04.2005).

בכלל נסיבות אלה, הבקשה נדחת.

ניתנה היום, ה' ניסן תשע"ט, 10 אפריל 2019, בהעדר הצדדים.